

அத்தியாயம் 13

ஒப்புரவினால் உண்டாகும் நித்திய ஜீவனுக்கும் சாகாமைக்கும் உரிய நம்பிக்கை

பிரசவ வேதனைப்படுகிற சிருஷ்டியின் மனப்பூர்வமான நம்பிக்கை-இவைகள் ரூபகாரங்கள் அல்ல- ஒப்புரவாகுத-ன் வாக்குத்தத்தங்களும் புறவேலைகளும் ரூபகாரங்கள்-தனித்தன்மையும் வேற்றுமையும்-மனித ஆத்துமா சாகாமையுடையதா? அல்லது சாகாமையை பெறக்கூடிய நம்பிக்கை உண்டா? -தேவ தூதர்கள் சாகாமையுடையவர்களா? -சாத்தான் சாகாமையுடையவனா? -சுவிசேஷத்தின் மூலம் நித்திய ஜீவனும் சாகாமையும் வெளியரங்கமானது-வேதத்தில் சாகாத, சாகாமை என்ற வார்த்தைகளின் கிரேக்க மூலம்-சபையின் நம்பிக்கையும், இரட்சிக்கப் பட்ட மனுக்குலத்தின் நம்பிக்கையும் எந்த வகையில் வேறுபாடுகின்றன.

“மனுஷன் செத்தபின் பிழைப்பானோ? எனக்கு மாறுதல் எப்போது வருமென்று எனக்குக் குறிக்கப்பட்ட போராட்டத்தின் நாளெல்லாம் நான் காத்திருக்கிறேன்.” - யோபு 14:14

“நம்முடைய இரட்சகராகிய இயேசு கிறிஸ்து ... மரணத்தைப் பரிகரித்து, ஜீவனையும், அழியாமையையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்.” - II தீமோ 1:10

மனிதன் இறந்தால் அதோடு அவன் ஜீவன் அழிந்துபோய் விடுகிறதில்லை என்ற தவறான கருத்து நீண்டகாலமாக இருந்து வருகிறது. தோன்றிய ஜீவன் முடிவடைவதில்லை. அது எங்கேயோ ஏதாவது ஒரு இடத்தில் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் இந்த நம்பிக்கை எப்படி, எவ்வாறு என்பதை

வரையறை செய்யவோ, விவரிக்கவோ இயலாது. சிலரிடத்தில் இந்த நம்பிக்கையே பயமாக மாறிவிடுகிறது. பலர் எதிர்காலத்தில் தங்களுக்கு ஆசீர்வாதமான வாழ்வு கிடைக்குமா என்று சந்தேகிக்கின்றனர். சிலர் தங்களுக்கு சாபம்தான் எதிர்காலத்தில் கிடைக்கும் என்ற அவநம்பிக்கையினால் பயப்படுகின்றனர். அநேகர் எதிர்காலத்தைக் குறித்து அதிகம் பயப்படுகிறவர்களாயிருக்கின்றனர். இன்னும் பலர் தங்கள் விசுவாசத்தையே அதிகமாக நம்பிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

ஆதாம் பாவம், சாபம், மரணத்திற்கு தீர்ப்பிடப்பட்ட பின் மனிதன் சாகவே சாவதில்லை என்ற வரைமுறை செய்யவியலாத நம்பிக்கையை முதன்முதல் தோற்றுவித்தவன் சாத்தான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. படிப்படியாக இறுதியில் ஸ்திரீயின் வித்து சாத்தானின் தலையை நசுக்கிவிடும். இதன்படி ஆதாமின் சந்ததியில் வந்த ஒரு சிறு கூட்டத்தார் இறுதியாக மரணத்தை வஞ்சகமாக கொண்டு வந்த சாத்தானையும், பாவம் சாபம் மரணத்தையும் பரிகரித்து வெற்றியடைவார்கள் என்பது உறுதியாகிறது. எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கையிருக்க வேண்டும் என்பதையே தேவன் விரும்புகிறார். இந்த நம்பிக்கையில் தேவன் மனிதர்களை உற்சாகப்படுத்த, நோவா மூலமாகவும், ஏனோக்கு மூலமாகவும் தீர்க்க தரிசனமாக கூறுகிறார். ஏனோக்கு “ஆயிரமாயிரமான தமது பரிசுத்தவான்களோடுங்கூட கர்த்தர் வருகிறார்” என்று முன்னறிவித்தான்.” (யூதா 15) அதன்படி ஏற்ற வேளையில் எல்லா மனிதர்களுக்கும் மீட்பு உண்டாகும் நற்செய்தியான திட்டத்தை தேவன் வகுத்துள்ளார். இந்த நற்செய்தியை தேவன் முதன்முதலாக ஆபிரகாமுக்குத் தெரிவித்தார். “உனக்குள் சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்படும்” என்று ஆபிரகாமுக்கு சவிசேஷமாய் முன்னறிவிக்கப்பட்டது என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகின்றார். இதுவே யூதர்களுக்கு உயிர்த்தெழுத-ன் நம்பிக்கை ஏற்பட அடிப்படை காரணமாயிற்று. பூமியின் மக்கள் எல்லாம் மரித்தும், மரித்துக் கொண்டும் இருக்கின்றனர். அப்படி மரித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் மறுபடியும் உயிர்த்தெழுதவர்கள் என்ற எதிர்கால நம்பிக்கையே வாக்குத்தத்தமாக வழங்கப்பட்டது. யூதர்கள் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு பின்னும்

பாபிலோனிய சிறையிருப்பிலும், எல்லா தேசங்களிலும் சிதறடிக்கப்பட்ட நிலைமையிலும், இந்த தேவ வாக்குத்தத்தத்தை அதாவது தங்களுக்கும் ஒரு எதிர்காலம் நிச்சயமாக உண்டு என்ற நம்பிக்கையை தங்களோடே வளர்த்துக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

எதிர்காலத்தைக் குறித்த இந்த நம்பிக்கை, யூதர்களுடைய கொள்கையாலோ, சிந்தனையாலோ மட்டுமல்ல, உலகிலுள்ள எல்லா மனிதர்களுக்கும் எதிர்காலத்தைக் குறித்த ஒரு நம்பிக்கை சுவாவப்படியே இருந்தினாலோ அல்லது இவ்விரு காரணங்களினாலோ வந்தது. உலகம் எதிர்காலத்தை நம்புகிறது, அந்த எதிர்காலம் நித்திய நித்தியமாயிருக்கும் என்பதே அந்த நம்பிக்கை. இந்த எதிர்பார்ப்பினாலே “சர்வ சிருஷ்டியும் அந்த எதிர்காலத்திற்காக ஏங்கி ஏகமாய் தவிக்கின்றது” என்று அப்போஸ்தலர் கூறுகின்றார். ஆனால் அப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையே எதிர்கால வாழ்வுக்குரிய கொள்கையை நிரூபிப்பதாகாது. பழைய ஏற்பாட்டு காலத்தில் யூதர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வாக்குத் தத்தங்களெல்லாம் இந்த எதிர்கால நம்பிக்கைக்கு சரியான அடித்தளமாக அமையாது. இந்தக் கருத்தைக் குறித்து சரியான கொள்கை ரீதியில் மறையிய-ல் விரிவாகச் சொல்லப்படவில்லை.

ஆனால் புதிய ஏற்பாட்டில் நமது கர்த்தர் உரைத்த வாக்குத் தத்தங்களே அதற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. அதனைத் தொடர்ந்து அப்போஸ்தலர்களுடைய வாக்குகள் எதிர்கால வாழ்வின் நம்பிக்கையை தெளிவாகவும் உறுதியாகவும் விளக்குகின்றன. பழங்காலத்தில் இருந்த அரைகுறையான நம்பிக்கைக்கு பதிலாக புதிய திட்டமும், தெளிவான நித்திய ஜீவனுக்குரிய வழிகளும் விளக்கமாய் கூறப்பட்டுள்ளன. அவர்களுடைய வார்த்தைகளின்படி எதிர்காலத்தில் ஒரு நம்பிக்கை உண்டு என்பது மட்டுமல்ல, சகலருக்கும் அந்த நம்பிக்கையின் வாய்ப்பு வழங்கப்படும் என்று விளங்கிக் கொள்கிறோம். சத்தியத்தின்படி அந்த நம்பிக்கையின் தத்துவம் நித்திய ஜீவனை பெறுவது எப்படி? அதை காத்துக் கொள்வது எப்படி? என்ற எல்லா விவரங்களும் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பலர் இதன் விளக்கங்களை முறைப்படி அறிய

முயற்சிக்காததால், “விசுவாசத்தில் பலவீனர்களாகின்றனர்.” இந்த தத்துவம் தான், என்ன என்பதை நாம் காண்போமாக! அவ்வாறு காணும்போதுதான் பிதாவாகிய தேவன் எவ்வளவு ஞானமாக மனுக்குலத்திலுள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் எதிர்கால வாழ்வை திட்டமிட்டிருக்கிறார் என்பது புரியும். அவ்வாறு புரிந்து கொள்வதால் முன் எப்போதைக் காட்டிலும் இப்போது நித்திய ஜீவனின் நிச்சயத்தை அடைகிறோம்.

புதிய ஏற்பாட்டை அஸ்திபாரமாகக் கொண்டு தொடங்கிய நித்திய ஜீவனளிக்கும் திட்டம் யாவருக்கும் உறுதிப்படுத்துகிறது. நித்திய ஜீவனைக் குறித்து நம்பிக்கை தரக்கூடிய எந்த திறமையோ தகுதியோ நம்மிடத்தில் இல்லை என்ற போதனையை அறியும்போது நாம் மிகுந்த வியப்படைகிறோம். மனுக்குலத் தகப்பனாகிய ஆதாமின் வீழ்ச்சியினால் மனுக்குலமே ஜீவனை இழந்தது. ஆதாம் பூரண மனிதனாகப் படைக்கப்பட்டான். அவன் சாவு இன்றி என்றைக்கும் ஜீவிக்கிறவனாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். ஆனால் ஆதாமின் மீறுத-னாலே அவனும் அவனுக்குப் பிறந்த சந்ததியினரும் மரிக்க வேண்டிய நிலைக்குள்ளாயினர். ஆதாமின் சந்ததியினர் சாவை ஆதாமினால் சுதந்தரித்துக் கொண்டனர். தேவனைப் போலவே தேவனுடைய பிரமாணங்களும் பரிபூரணமானவை. அதுபோல அவரால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஆதாமும் பாவம் செய்யும் வரையில் பரிபூரணமாகவே இருந்தான். ஏனெனில் “தேவனுடைய கிரியைகள் பரிபூரணமானவைகள்” என எழுதப்பட்டுள்ளது. எனவே தேவன் தனது பிரமாண விதிகளின்படி பரிபூரணமானவைகளை அங்கீகரிக்கின்றார். அபூரணமானவைகளை அழிவுக்கு தீர்ப்பிடுகின்றார். எனவே ஆதாமின் சந்ததி “பாவத்தில் கர்ப்பம் தரித்து துர்க்குணத்தில் உருவானதால்” நித்திய ஜீவனின் நம்பிக்கை எதிர்காலத்தில் ஆதாமின் சந்ததிக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது. புதிய ஏற்பாட்டில் மட்டுமே இந்த நித்திய ஜீவனுக்குரிய நிபந்தனைகள் சொல்லப்படுவதால் அதை “நற்செய்தி” என நவில்கின்றோம். மனுக்குல வீழ்ச்சியி-ருந்து பூரண நிலைக்கு, தேவ தயவைப் பெற்று நித்திய ஜீவனை அடையும் வழியை, ஆதாமுக்கும், அவன் சந்ததி எல்லாருக்கும் இயேசு கிறிஸ்து திறந்தார்.

இந்த நம்பிக்கை பிதாவாகிய தேவனோடு மனுக்குலம் ஒப்புரவாகுவதில் அடங்கியிருக்கிறது. ஒப்புரவான பின் நித்திய ஜீவனுக்குரிய புதிய நம்பிக்கை உண்டாகிறது. இந்தக் கருத்தைப் பற்றிய முக்கிய குறிப்புகளை கீழே காண்போம்.

1. “கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார்.”

2. “நாம் நீதிமாண்களாக்கப்படுவதற்காக எழுப்பப்பட்டார்.” “எல்லாரையும் மீட்கும் பொருளாகத்தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தார்.” ஆதாமின் மீறுத-னாலே அவன் சந்ததியும் மரண சாபத்திற்குள்ளானது. இயல்பாகவே அந்த சந்ததியார் ஆதாமின் சாபத் தீர்ப்பில் பங்கு பெற்றனர். “கிறிஸ்துவின் விலையேறப்பட்ட இரத்தத்தினால் அனைவரும் மீட்கப்பட்டனர்.” (1 பேது. 1:19)

தேவனுடைய இந்த தாராளமான சலுகை எல்லாருக்கும் உரியதாயிருந்தாலும், சில நிபந்தனைளின்படி செய்கிறவர்களுக்கே நித்திய ஜீவன் அளிக்கப்படும். அந்த நிபந்தனைகளாவன:

1. அவர்கள் கிறிஸ்துவை தங்கள் இரட்சகராக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். 2. அவர்கள் பாவத்திற்கு விலகினவர்களாய் தேவனுக்கும், தேவநீதிக்கும் உட்பட்டு வாழ்கிறவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

எனவே “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபைவரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்திய ஜீவன்.” (ரோம. 6:23) இந்த பொருள்பற்றி கீழ்க்காணும் வேத வசனங்கள் தெளிவாக சாட்சியிடுகின்றன.

“குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன், (தேவனுடைய கொடையாக என்றென்றும் வாழும் உரிமையும், சலுகையும்) தேவனுடைய குமாரன் இல்லாதவன் (பரிபூரண) ஜீவன் இல்லாதவன்.” 1 யோவா. 5:12

பிதாவாகிய தேவனால் இயேசு கிறிஸ்து “ஜீவன் அளிப்பவர்” என்று நியமனம் செய்யப்பட்டார். அவரைத் தவிர வேறுயாரிடமிருந்தும் நித்திய ஜீவனைப்பெற இயலாது. விசுவாசத்தையும் கீழ்ப்படிதலையும் வெளிப்படுத்துகிற தருணத்தை நமக்குக் கொண்டு வருகிற சத்தியம், நித்திய ஜீவனைப்பற்றிக்

கொள்கிற சத்தியம் “ஜீவத்தண்ணீர்” என்றும் “ஜீவ அப்பம்” என்றும் அழைக்கப்படுகிறது. யோவா. 4:14; 6:40-54

நித்திய ஜீவன் என்ற பரிசு மெய்யாகவே தேவதிட்டத்தைத்தேடி அறிந்து, பரிசுத்தமான ஆவிக்குரிய ஜீவியம் ஜீவிப்பவர்களுக்கு கொடுக்கப்படும். அவர்கள் நித்திய ஜீவனை வெகுமதியின் பலனாக அறுவடை செய்வார்கள். - ரோம. 6:23; கலா. 6:8

நித்திய ஜீவனைப் பெற நாம் கர்த்தருடைய மந்தையில் ஒரு ஆடாகச் சேர்ந்து அவருடைய குரலுக்கு செவிசாய்க்க வேண்டும். மேய்ப்பனுடைய அறிவுரைகளின்படி பின் செல்ல வேண்டும். - யோவா. 10:26-28; 17:2-3

நித்திய ஜீவனாகிய பரிசு யார் மீதும் பலவந்தமாகத் திணிக்கப்படுவதில்லை. அதற்கு மாறாக அதை விரும்பி, நாடி தேடுகிறவர்களுக்கு வழங்கப்படுகிறது. நித்திய ஜீவனைப் பற்றிக் கொள்ள விரும்புகிற யாவரும் தங்கள் முழு கவனத்தையும் அதன் மீது வைத்து அதை விடாமல் பற்றிக் கொண்டிருப்பார்கள். 1 தீமோ. 6:12,19

தேவன் நமக்கு இப்போது தருவது உண்மையான ஜீவனைக் காட்டிலும் ஒரு நம்பிக்கையே. அந்த நம்பிக்கையை இறுதியில் உறுதியாகப் பெற்றுக் கொள்வோம். கிறிஸ்துவை விசுவாசித்து ஏற்றுக் கொள்பவர்களை நீதியின்படி நீதிமாண்களாக்கியவரும் நியாயம் விசாரிப்பதற்கு வழியை ஏற்படுத்தியவரும் தேவனே.

நாம் ஜீவன் பெறுவதற்காகவே, தேவ கிருபையினால் கிறிஸ்து தம்முடைய ஜீவனை தியாகப-யாக ஒப்புக் கொடுத்தார். அவர் நமக்கு பிரதான ஆசாரியரானார். அதனாலே “தமக்கு கீழ்ப்படிகிற யாவருக்கும் நித்திய இரட்சிப்பைப் பெற காரணரானார்.” (எபி. 5:9) இதுவே அவர் நித்திய ஜீவனை அளிப்பதாகக் கூறிய வாக்குத்தத்தமாகும். - 1 யோவா 2:25

“தேவன் நமக்கு நித்திய ஜீவனைத் தந்திருக்கிறார். அந்த ஜீவன் அவருடைய குமாரனில் இருக்கிறதென்பதே அந்தச் சாட்சியாம். குமாரனை உடையவன் ஜீவனை உடையவன், தேவனுடைய குமாரன் இல்லாதவன் ஜீவன் இல்லாதவன்.” 1 யோவா. 5:11,12

இந்த நித்திய ஜீவனை ஆதாமுக்கும் அவன் சந்ததியாருக்கும், கிறிஸ்துவின் மூலமாகத் தேவன் கிருபையாக அருளிச் செய்கிறார். விசுவாசமுள்ளவர்களாகி, கீழ்ப்படிகிறவர்களுக்கு மட்டுமே நித்திய ஜீவன் வாக்குத்தத்தம் செய்யப்படுகிறது. தற்காலத்தில் அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு இந்த நித்திய ஜீவனுக்குரிய நம்பிக்கை மட்டுமே கொடுக்கப்படுகிறது. விசுவாசியாக இருந்தவர்களுக்கு அவர்களின் உயிர்த்தெழுத-ன் போது உண்மையாகவே நித்திய ஜீவன் கொடுக்கப்படும்.

தேவனுடைய வார்த்தையின்படி வெளியரங்கமாய் சொல்லப் பட்டிருக்கிற வாக்குத்தத்தங்கள் உலகத் தத்துவ ரீதியின்படி அமையாமல், முற்றிலும் மாறுபட்டதாயிருக்கிறது. தத்துவ சாஸ்திரிகள் மனிதன் நித்திய ஜீவனுக்காக நம்பிக்கை கொண்டிருப்பதாலும், அல்லது அதற்கு பயந்திருப்பதாலும் அவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன் அளிக்கப் படவேண்டும் என்கின்றனர். ஆனால் பயமும் எதிர்ப்பார்ப்பாகிய நம்பிக்கையுமே ஒரு பரிசு பெறத் தகுதியை உண்டாக்காது. அவர்கள் சொல்லுகிறபடி மனிதனிடத்தில் தொடர்ந்து ஜீவித்துக் கொண்டு என்றென்றைக்குமிருக்கும் தன்மை உண்டு என்பதற்கு அடிப்படையே இல்லை. மனித உறுப்பில் எந்தவொரு உறுப்பும் என்றென்றைக்கும் ஜீவிக்கின்ற தகுதியுடையது எனக் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை, நிரூபிக்கப்படவுமில்லை.

ஆனால் நித்திய ஜீவனைப்பற்றிய வேத கருத்துகளுக்கு விரோதமாக எந்த மாறுபட்ட கருத்துமிருக்க முடியாது. நாம் உயிருள்ள ஆத்துமாவாக பிழைத்திருப்பது, வாழ்ந்திருப்பது “தேவனுடைய கிருபையே” அல்லாமல் வேறொன்றுமில்லை. நாம் பறிக்க இயலாத உரிமையை பெற்று இருக்கவில்லை. மேலும் பூர்வீக புறஜாதி தத்துவங்களின்படி மனிதன் சாகமுடியாது; வேறு பிறவிக்கு மாறுகிறானேயல்லாமல் சாவதில்லை; நித்திய ஜீவன் என்பது தேவனுடைய ஈவல்ல என்று வேதாகமத்திற்கு மாறாகக் கூறுகின்றனர். அது ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் இயல்பாக இருக்கக்கூடிய சபாவம்; தான் என்று தான் எண்ண வேண்டியதற்கு மிஞ்சியே எண்ணுகின்றனர். அப்படிப்பட்ட தத்துவமானது முறையாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறவர்களுக்கு அது நித்திய

ஜீவனை கொடுப்பதோடல்லாமல் அது அவர்களுக்கு ஒரு ஆசீர்வாதமாகவுமிருக்கும். அதை முறையாக பயன்படுத்தாதவர்களுக்கு அது ஆசீர்வாதமாக அமையாமல் சாபமாக அமையும். மாறாக வேதாகமப்படி நாம் முன்னமே காண்பித்ததுபோல “நித்திய ஜீவன்” என்பது தேவனருளும் விலைமதிக்க முடியாத கிருபை வரமாகும். இந்த கொடை, யார் மீட்பரின் குரலுக்குக் கீழ்ப்படிந்து விசுவாசக் கிரியைகளாற்று கின்றார்களோ அவர்களுக்கு மட்டுமே வழங்கப்படுகிறது. மற்றவர்களுக்கு அது ஆசீர்வாதமாக அமையாமல் ஆபத்தாக முடியும். இப்போதும் அவர்களுக்குப் பெற்றுக் கொள்வோம் என்ற நம்பிக்கையில்லை. பின் எப்போதும் அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பும் இல்லை. “பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்; தேவனுடைய கிருபை வரமோ நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினால் உண்டான நித்திய ஜீவன்.” (ரோம 6:23) கெட்டவர்கள், (தெளிவாக சத்தியத்தையறிந்து தெரிந்து பின்னும் வேண்டுமென்றே கீழ்ப்படியாதவர்கள்) தேவ ஜனங்களி-ருந்து இரண்டாம் மரணத்தில் அறுப்புண்டு போவார்கள். அவர்கள் “இல்லாதவர்களாக போய்விடுவார்கள்,” “அவர்கள் முழுமையாக அழிக்கப்படுவார்கள்,” “நித்திய அழிவே” அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட தீர்ப்பு. இம்மதிரியான மரணத்திற்கு பின் அவர்கள் மீளவும் முடியாது; அதி-ருந்து உயிர்த்தெழவும் முடியாது. அவர்கள் நித்திய ஜீவன், அதி-ருந்து கிடைக்கும் நன்மைகள், மகிழ்ச்சி, ஆசீர்வாதங்கள், விசுவாசிகளுக்குக் கிடைக்கும் பாக்கியங்கள் அனைத்தையும் இழந்து நஷ்டமடைவார்கள். அப்.3:23; சங் 37:9,20; யோபு 10:19, 11 தெச 1:9

கர்த்தருடைய ஜனங்களுக்கு அவருடைய கிருபை வரமாகிய நித்திய ஜீவன் விலைமதிப்பற்று. இந்த நித்திய ஜீவனை விசுவாசத்தோடு உறுதியாகப் பற்றிக் கொள்வது நிலையான நித்திய வாழ்வுக்கு அத்தியாவசியமானது. நித்திய ஜீவனை இவ்வாறு மிக உறுதியாக பற்றிக் கொண்டிருப்பவர்கள், கிறிஸ்துவை தங்கள் மீட்பராக ஏற்றுக் கொண்டு பிரதிஷ்டை செய்து, அவருடைய சித்தப்படி சேவை செய்ய தங்களைத் தத்தம் செய்தவர்களே வாழ்வில் தற்போது ஏற்படும் புயலுக்கும் அஞ்சாமல் போரிட்டு வெற்றி

காண்பார்கள்.

“சிறப்பு குணமும், வேற்றுமையும்”

சாகாமைக்குரிய நம்பிக்கையைக் குறித்தும் நித்திய ஜீவனைப் பற்றியும் இதுவரை ஆராய்ந்தோம். நித்திய ஜீவன் என்பதை சாதாரணமாக புரிந்து கொள்ளுகிறவர்கள் சாகாமையும் நித்திய ஜீவனும் ஒரே நிலை என்று நினைக்கக்கூடும். ஆதாமின் வழியில் வந்த சகல மனுக்குலத்திற்கும் தேவன் அளிக்கும் கிருபை வரமே நித்திய ஜீவன். ஏற்ற வேளையில் புதிய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை ஏற்றுக் கொள்ளும் யாவருக்கும் இது கொடுக்கப்படுகிறது. இதற்கு அடுத்தபடியாக நித்திய ஜீவன் என்பதும், சாகாமை என்பதும் அநேகர் நினைப்பது போல் ஒரே பொருளுள்ள சொற்கள் அல்ல. சாகாமை என்பது தொடர்ந்து ஜீவித்துக் கொண்டிருப்பது மட்டுமல்ல, அதைக் காட்டிலும் மேன்மையான பொருளுள்ளதாயிருக்கிறது. எனவே வேதாகமம் அனைத்து மனுக்களும் நித்திய ஜீவன் பெறுவார்கள் எனக் கூறினாலும் குறிப்பிட்ட வெகுசிலரே அதாவது “சிறுமந்தை” எனக் கூறப்படுபவர்கள் மட்டுமே சாகாமையை சுதந்தரித்துக் கொள்வார்கள்.

சாகாமை என்பது தெய்வீக சபாவத்தின் ஒரு குணமாகும். இது தெய்வீகத்தைத் தவிர மனித சபாவமோ அல்லது தூதர்களின் சபாவமோ அல்லது வேறு எந்த சபாவமோ அல்ல. ஏனெனில் கிறிஸ்துவும் அவருடைய “மணவாட்டியும்” தெய்வீக சபாவத்தில் பங்கு பெறுகிறவர்களாயிருக்கிறார்கள். பூமியிலும் பரலோகத்திலுமிருக்கக்கூடிய மற்ற ஜீவிகளுக்கு இவர்கள் விதிவிலக்காயிருப்பார்கள். 2 பேது 1:4

மனித ஆத்துமா சாகாமை வாய்ந்ததா? அல்லது

சாகாமை நிலையை அடையும் நம்பிக்கையுடையதா?

மனித ஆத்துமா என்பது சரீரமும், ஜீவ சுவாசமும் சேர்ந்ததினால் விளைந்தது. (இந்த சுவாசமே ரூவாக் என்கின்ற காற்று). இது எல்லா பிராணிகளுக்கும் மனிதனுக்கும் ஒரே தன்மையுடையது. ஆனாலும், மனிதனுடைய உறுப்புக்கள் சற்று மேன்மையானது. எனவே சரீர அமைப்பில் மேன்மையான

சிந்தனையுடையவனாயிருக்கிறான். அப்படியானால் எல்லா பிராணிகளும் சாகாமை வாய்ந்ததா? இதற்கு பதில் எதிர்மறையே. விலங்குகளை விட மனிதனிடம் எத்தகைய விசேஷ குணமுண்டு? எதனால் அவன் சாகாமைக்குரிய நம்பிக்கையுடையவனாயிருக்கிறான்? இது குறித்து நாம் கவனிக்க வேண்டும்.

நம்முடைய சிந்தனையையொட்டி சாலொமோனும் இவ்வாறு கூறுகிறார். கீழான விலங்குகளைப் போலவே மனிதனும் சாகிறான் என்கிறார். “இவைகள் சாகிறது போலவே அவர்களும் சாகிறார்கள். ஜீவன்களுக்கெல்லாம் சுவாசம் (ஜீவ ஆவி-ரூவாக்) ஒன்றே.” (பிரசங்கி 3:19) கோடித்துணி போர்த்தப்பட்ட கரமும், பெட்டியில் வைக்கப்பட்டுள்ள ஒவ்வொரு பிணமும், கல்லறையும் மனிதன் மரித்ததற்கு சான்று பகர்கின்றன. எனவே இதி-ருந்து மனிதன் சாகாமை வாய்ந்தனவல்ல என்பதை அறிகிறோம். ஏனெனில் சாகாமை என்ற சொல்லுக்கு சாகவே முடியாத ஒன்று என்பது பொருள். மனிதன் எவ்வளவுதான் சாகாமையை அடைவோம் என எண்ணியிருந்தாலும் அது தற்காலத்தில் நிச்சயமாக நடைபெறாது. ஒருவேளை எதிர்காலத்தில் சாகாமையை தெய்வீக எற்பாட்டின் மூலம் பெறுவோம் என்ற ஒரு நம்பிக்கை தற்போது உண்டு.

இந்த வினாவை மேற்கொண்டு ஆராய்வதற்கு முன்பதாக, ‘சாகக்கூடிய,’ ‘சாகாமையுள்ள’ என்கிற சொற்றொடர்களின் பொருள்களை ஆராய்வது அனுகூலமாக இருக்கும். இவ்விருசொற்களின் பொருளை சரியாக உணராததே இப்போது இருக்கிற ஒட்டுமொத்த குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம்.

‘சாகாமையுள்ள’ என்ற சொல்-ன் பொருள் சாகமுடியாத, அழிவற்ற, அழிக்க முடியாத, அழுகக் கூடாத, எக்காலத்திலும் தேய்ந்து ஓய்ந்து போகாத என்பதாகும். உயிரோடு இருக்கிறவர்கள் - தாங்கள் உயிரோடு இருக்க, உணவு, ஒளி, காற்று முதலானவைகள் கிடைப்பதைச் சார்ந்தே அவர்கள் உயிருள்ளவர்களாய் இருக்க முடியும். இதைச் சார்ந்திருக்கிறவர்கள் சாகாமையுடையவர்கள் அல்ல. இதுபோன்ற எந்த அடிப்படைத் தேவைகளையும் சாராமல் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்கள் தான் சாகாமை வாய்ந்தவர்கள். இந்த குணத்தை இயல்பாகவே பெற்றிருப்பது “யேகோவா” தேவன் மட்டுமே. யோவான் 5:26 இல் சொல்-யிருக்கிறபடி, “பிதா தம்மில்

தாமே ஜீவனுடையவராயிருக்கிறார்.” அவர் இருப்பவராகவே இருப்பதற்கு உரிய உரிமையை யாரிடமிருந்தும் அவர் பெறவில்லை. அவராக அதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. அவரே நித்திய ஆனந்தமுள்ள ராஜா, எவரும் காணக்கூடாத சாகாமையுள்ளவர். (1 தீமோ 1:17) இந்தப் பாடத்தைப் பற்றிய இவ்வேதாகம வசனங்கள் தீர்மானமாகவும், இறுதியாகவும், உறுதியாகவும் இக்கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றன. இத்தகைய பேராற்றலை மனிதர்களோ எந்தத் தூதர்களோ, பிரதான தூதரோ, தேவகுமாரனாகிய கிறிஸ்துவோ (வார்த்தை மாம்சமாவதற்கு முன்னரோ, வார்த்தை மாம்சமாகி நமது மத்தியில் வாசம் செய்தபோதோ) பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை நாம் உறுதியாக அறிந்தாக வேண்டும்.

ஆனால் “சாவுக்குரிய” என்பது சாவை குறிக்காமல், சாகக்கூடியவர்கள் என்று பொருள்படும். உயிரோடு இருக்க தேவ தயவை சார்ந்தே இருக்க முடியும். உதாரணமாக, தேவதூதர்களைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் சாகாமை வாய்ந்தவர்கள் அல்ல, சாகக்கூடியவர்கள். தேவனுடைய ஞானம், நீதி, நியாயமுள்ள அரசாங்கத்திற்கு எதிராக கலகம் பண்ணினால் தேவன் அவர்களை அழித்து விட முடியும். எனவே அவர்கள் தேவனால், தேவசித்தத்தின் படியே பிழைக்கவும், அசையவும் ஜீவிக்கக் கூடியவர்களாய் இருக்கிறார்கள். சாத்தான் ஒளியின் தூதன் என்று பெயர் பெற்றவனாய் இருந்தும், தேவனுக்கு விரோதமாக கலகம் செய்ததால் தேவன் அவனை அழிப்பார் என்று வேதம் கூறுகிறது. (எபி 2:14) இதனால் சாத்தான் சாவுக்குரியவன் என்பது மாத்திரமல்ல தூதர்களும் சிருஷ்டிகரால் அழிக்கப்படக் கூடிய சாவுக்கேதுவான சுபாவத்தை உடையவர்கள் என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. மனிதனைப் பொறுத்த வரையில், தூதர்களுக்கடுத்த கீழான நிலையில் உள்ளவன். (சங் 8:5) அதைத் தொடர்ந்து மனிதன் சாவுக்குரிய நிலையிலும் இருக்கிறான். மனுக்குலம் கடந்த 6000 ஆண்டுகளாக செத்துக் கொண்டே சாகிறது என்பதற்கு ஆதாரமாக ஏராளமான வேத வசனங்கள் சொல்லப்படுகிறது. எனவே தான் கிறிஸ்துவுக்குள்ளான பரிசுத்தவான்களுக்குக் கூட, சாகாமையை நாடித் தேடுங்கள் என்று உபதேசிக்கப்படுகிறது. ரோம. 2:7

பொதுவாக, சாதாரண மொழி பெயர்ப்புகளில் ‘mortal’ என்ற

சொல்லுக்கு 'சாகிற' என்றும், 'immortal' என்பதற்கு 'சாகாமை வாய்ந்த' என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை இரண்டும் தவறு. இந்த இரண்டு சொற்களுக்குமிடையே உள்ள கருத்து பேதத்தை புரிந்து கொள்ள, நாம் ஒரு சிறிய வினாவை எழுப்புவோம்.

ஆதாம் படைக்கப்பட்டது - சாகக்கூடியவனாகவா அல்லது சாகாமையுடையவனாகவா?

அதற்குரிய விடை, ஆதாம் சாகாமையுள்ள சுபாவத்தில் படைக்கப்பட்டான் என்று இருப்பின், நம்முடைய வினா: எவ்வாறு அவன் மிரட்டப்பட்டான்? நிபந்தனையை மீறினால் சாகவே சாவாய் என்று சொல்லப்பட்டு, சாவுக்குரிய தீர்ப்பை எப்படி அடைந்தான்? அவன் சாகாமை வாய்ந்தவனாக படைக்கப்பட்டிருந்தானானால் எப்படி மரித்திருக்க முடியும்? அவனை தண்டிப்பதற்கு தேவனால் ஏன் ஜீவ விருட்சத்தின் கனி இருக்கும் ஏதேன் தோட்டத்தி-ருந்து அவன் விரட்டப்பட வேண்டும்? விரட்டப்படாதிருந்தால் ஜீவ விருட்சத்தின் கனியை புசித்து என்றென்றைக்கும் வாழ்ந்திருப்பான். - ஆதி 3:22

மனிதன் சாகிறவனாகப் படைக்கப்பட்டான் என்பது விடையாக இருந்தால், பொதுவான மொழி பெயர்ப்பின்படி, சாகவே சாவாய் (இது தப்பறையான மொழி பெயர்ப்பு) என்றிருப்பதால் ஒரு நிபந்தனையை வைத்து, அதை மீறினால் சாவாய் என்று தேவன் சொல்ல வேண்டிய காரணமென்ன? ஏனெனில் அவன் படைக்கப்பட்டபோதே சாகிறதற்காகப் படைக்கப்பட்டிருந்தால், இந்த நிபந்தனை அர்த்தமற்றதாக இருந்திருக்கும். ஆதாம் தன்னில் தானே சாகிறவனாக இருந்தால் பின்னர் ஏன் அவன் பாவத்தினாலே, மரணத் தீர்ப்பைப் பெற்றான் என்று தேவன் சொல்லுகிறார்.

இந்த சாகாமைக்கும், சாவுக்குரிய என்ற சொற்களுக்குரிய சரியான பொருள் விளங்காத வரையில் குழப்பம் தவிர்க்க முடியாதது. எனவே அந்த சொற்களுக்குரிய சரியான பொருளைக் காண்போம்.

சாகாமை வாய்ந்த : எந்த சூழ்நிலையிலும் மரணமடைய முடியாத, மரணத்தை வென்ற, எப்போதும் ஜீவித்திருக்கிற நிலைமையைக் குறிக்கும்.

சாவுக்குரிய : சாவுக்குரிய, சாகமுடிகிற ஒரு நிலையைக் குறிக்கும். மரணத் தீர்ப்பு நிறைவேறுகிற வரையில் சாகும்

நிர்ப்பந்தம் இல்லை. ஆனால் தீர்ப்பு உண்டானபோது மரித்தே ஆகவேண்டும் என்ற நிலை.

இந்த நிலைப்பாட்டி-ருந்து நாம் பார்க்கும்போது ஆதாம் சாகிறவனாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். இதன்படி ஆதாம் நீதி நியாயமுள்ள சிருஷ்டிகருக்குக் கீழ்ப்படியாமல் போனால் மரணமும், சிருஷ்டிகரின் நிபந்தனைக்கு கீழ்ப்படிந்தால் நித்திய ஜீவனையும் பெறலாம். ஆதாம் மட்டும் சிருஷ்டிகருக்கு கீழ்ப்படிந்திருப்பானே யானால் இப்போதும், இனி எப்போதும் உயிரோடிருந்திருப்பான்.

எனவே ஆதாம் நிபந்தனைக்குட்பட்டு வாழ்ந்தால் நித்திய ஜீவனை உடையவனாகவும், நிபந்தனையை மீறும்போது சாகக்கூடியவனாகவும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டான். இந்த நிபந்தனை நிச்சயமற்ற தன்மை என்று கூறிவிட முடியாது. ஆதாமோடு தொடர்பு கொண்ட தேவன் மாறாதவராயிருக்கிறார். அதுபோலவே ஆதாமும் தனக்கு கொடுக்கப்பட்ட நிபந்தனையை மீறாமல் தன் சிருஷ்டிகருக்கு விசுவாசமுள்ளவனாய் கீழ்ப்படிந்திருந்தால் அவனும் நித்திய ஜீவனைப் பெறும் முழு நிச்சயத்தையுடையவனாய் இருந்திருப்பான். அதற்கு மேலே ஆதாம் எதிர்ப்பார்த்துக் கேட்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.

ஆதாம் கீழ்ப்படியாமல் போனதற்கு முன்னிருந்த நிலைமை தூதர்களின் நிலைமையை ஒத்திருந்தது. அவனுக்கு நித்திய ஜீவன் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. நிபந்தனையை மீறாமல் சிருஷ்டிகருக்கு கீழ்ப்படிந்திருந்தால் அவன் என்றென்றும் ஜீவித்திருப்பான். ஏனெனில் அவன் மரணத்தை வென்று வாழும் சாகாமையுடையவன் அல்ல. ஏனெனில் ஆதாம் தன்னில் தானே ஜீவனுடையவராயிருக்கவில்லை. அவன் ஜீவனோடிருக்க தனது சிருஷ்டிக்கரை சார்ந்திருப்பதோடு அவருக்கு பிரியமானதை செய்து கொண்டிருக்கும் வரை ஜீவனும், சிருஷ்டிகருக்கு பிரியமானதை செய்யாதபோது மரணமும் ஏற்படும். எனவே கட்டளைக்கு கீழ்ப்படிந்திருந்திருந்தால் வாழ்வு, மீறினால் மரணம் என எச்சரிக்கப்பட்டிருந்தான். அதன் காரணமாக கீழ்ப்படியாமல் போகும் போது ஜீவ சுவாசமற்றுப் போய்விடும். ஜீவசுவாசம் இல்லாமையால் சரீரம் ஒன்றுமில்லாமல் அழுகிப் போய்விடும். ஆத்துமா அல்லது உணர்வுள்ள மனிதன் உணர்விழந்து மறக்கப்பட்டு ஒன்றுமில்லாத நிலைமைக்குப் போய்விடுகிறது. ஆதாம்

சாகாமையுள்ளவனாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தால் தேவன் கொடுத்த எச்சரிக்கை அர்த்தமற்றதாகியிருக்கும். ஆனால் ஆதாம் சாகக்கூடியவனாக படைக்கப்பட்டிருந்தால் தேவன் வகுத்த நிபந்தனையின்படி பாவம் செய்கிற நாளிலே சகாவே சாவாய் என்று சொன்னதால் அவன் சிருஷ்டிகருடைய கட்டளையை மீறும்போது சாகக் கூடியவனாகிறான். எனவே தேவன் கொடுத்த தீர்ப்பில் அவன் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாமல் பாவம் செய்த நாளிலே மரணமடைந்தான். II பேதுரு. 3:8

அநேகம் பேர் வேதத்தில் பற்பல இடங்களில் சாகாமை வாய்ந்த ஆத்துமா, சாகாத ஆத்துமா, ஒருபோதும் சாவைக் காணாத ஆத்துமா போன்ற வார்த்தைகள் உண்டு என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாம் வழங்கக்கூடிய ஆலோசனை என்னவென்றால் ஒரு தரமான ஒத்துவாக்கிய அகராதியைக்கொண்டு இந்த சொற்களைக் கருத்தாய் ஆராய்ந்து உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே. அவ்வாறு ஆராய்பவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக கிறிஸ்தவர்கள் போதித்து வரும் சாகாமை வாய்ந்த ஆத்துமா என்பது தப்பறையான கொள்கை என்று விளங்கிக் கொள்வதோடு, இந்த குழப்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் பூர்வத்தில் மொழி பெயர்த்தவர்களின் கவனக் குறைவே என்றும் உணர்ந்து கொள்வர்.

வேதாகமத்தின்படி தேவ தூதர்கள் நித்திய ஜீவனுள்ளவர்களாக இருந்தாலும் அவர்களும் மரணத்திற்கு உள்ளாகக் கூடியவர்களே. அவர்கள் சாகாமை வாய்ந்தவர்களாக சிருஷ்டிக்கப்பட்டதால் அவர்கள் தேவ தூதர்களாயிருக்கிறார்கள் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவ்வாறு இருந்திருந்தால் தேவன் அவர்களை அழிக்கவே முடியாது. அவர்கள் தேவனுடைய அன்புக்கும் நீதியான சட்ட வரம்புக்கும் உட்பட்டிருக்கும் வரை அவர்களுக்கு நித்திய ஜீவன். இதை எளிதாக விளக்க முடியும். ஏனெனில் பரிசுத்த தூதர்களில் ஒருவனாக இருந்த சாத்தானும் கூட பெருமையினாலும், பேராசையினாலும் பாவம் செய்யவில்லையா? இப்படியாக அவனும் ஒரு சீர்கெட்டவனாக ஆகவில்லையா? மனதார வேண்டுமென்றே தேவனுக்கு எதிராகப் போகவில்லையா? அவனைப் பற்றி இவ்வாறு எழுதப்பட்டுள்ளது:

“...துன்மார்க்கர் யாவரையும் அழிப்பார்.” - (சங். 145:20)

“...நித்திய அழிவாகிய தண்டனையை அடைவார்கள்.” - (தெச. 1:10) சாத்தானின் அழிவைக் குறித்து வெளிப்படையாக வேதம் கூறுகிற அறிவிப்பை நன்கு கவனிக்கவும். இது சாத்தானுக்கு மட்டுமல்ல பொல்லாத வழியில் நடக்கிற தெய்வீக ஏற்பாட்டை மதிக்காத யாவருக்கும் பொருந்தும். - (எபி. 2:14)

வேதாகமம் மனிதன் சாவுக்குரியவன் என்று கூறினாலும் அவைகளெல்லாம் மனிதன் தேவனோடு கொண்டுள்ள கீழ்ப்படிகிற உறவைப் பொருத்தே நித்திய ஜீவனோ அல்லது மரணமோ சம்பவிக்கும். அதே சமயத்தில் தூதர்களும் அதே நிபந்தனையின் கீழ் நித்திய ஜீவனைப் பெறுவார்கள் என்பதையும், “கிறிஸ்து ஒருவரே சாகாமை வாய்ந்தவர்” என்பதையும் வேதம் தெளிவாகப் போதிக்கிறது. (1 தீமோ. 6:16) இந்த நிலைகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட நிலையில் பிதாவாகிய தேவன் இருக்கின்றார். (1 கொரி. 15:27) நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து கூட தமது உயிர்த்தெழு-ன் போது தான் இந்த சாகாமையை (இது தெய்வீக சுவாவத்தை மட்டுமே காண்பிக்கும்) பெற்றுக் கொண்டார். கிறிஸ்து தம்மையே தியாக ப-யாக, ஈடுப-யாக பிதாவின் சித்தத்திற்கு தன்னை முழுமையாக ஒப்புக் கொடுத்தற்கு பரிசாக சாகாமையை சுதந்தரித்துக் கொண்டார். “மரண பரியந்தம், அதாவது சிலுவையின் மரண பரியந்தமும் அவர் கீழ்ப்படிந்ததால் தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தினார்.” (பி-ப் 2:8-9). அவர் ஒரே பேரான குமாரனாயிருப்பதால் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராயிருந்தாலும், அப்போஸ்தலர் கூறுகிறதுபோல துரைத்தனத்திற்கும், அதிகாரத்திற்கும், வல்லமைக்கும், கர்த்தத்துவத்துக்கும், இம்மையில் மாத்திரமல்ல மறுமையில் பேர் பெற்றிருக்கும் எல்லா நாமத்துக்கும் மேலாக அவர் உயர்த்தப்பட்டார். (எபே. 1:20).

இந்த பாடத்தைக் குறித்த கருத்தை அப்போஸ்தலருக்கு தேவன் வெளிப்படுத்தியதால் இந்த நிருபத்தை எழுதும்போது பிதாவாகிய தேவனும், குமாரனாகிய கிறிஸ்துவும் மட்டுமே சாகாமை வாய்ந்தவர்கள் என்ற கருத்தைத் தெளிவாக எழுதினார். உண்மையில் தேவனுடைய ஒரே பேரான குமாரன் சாகாமை வாய்ந்தவராகவே படைக்கப்பட்டிருந்தால் அவர் ஈடுப-க்காக மரித்திருக்க முடியாது. அவர் மரிக்கவில்லை என்றால் உலகத்திற்கு

மீட்பு இல்லாமல் போயிருக்கும். அவர் உலக இரட்சகராயிருக்க முடியாது. தேவ ஏற்பாட்டின்படி அவர் உலக இரட்சகராக மரணத்தை ருசி பார்க்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. வேதாகமம் கூறுகிறபடி “கிறிஸ்து நமது பாவங்களுக்காக மரித்தார்.” அதற்குப்பின் உயிர்த்தெழுத-ல் சாகாமை நிலைமைக்கு உயர்த்தப்பட்டார்.

பழைய ஏற்பாட்டில் இந்த நித்திய ஜீவனுக்குரிய எதிர்கால நம்பிக்கை அவ்வளவு தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. ஆனால் சாகாமையைப் பற்றி எதுவுமே குறிப்பிடப்படவில்லை. பரிசுத்த ஆவியினால் ஏவப்பட்ட அப்போஸ்தலர், “கர்த்தராகிய இயேசு மரணத்தைப் பரிசுரித்து, ஜீவனையும் அழியாமையையும் சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்” என்று கூறுகிறார். II தீமோ. 1:10

இவைகள் இரண்டு காரியங்களைக் காட்டுகிறது.

1. பரிபூரண ஜீவனாகிய நித்திய ஜீவன் என்பது வேறு. சாகாமை அல்லது அழிக்கப்படாமை என்பது வேறு.

2. நற்செய்திக்கு முன்னர் இவ்விரு பெரிய ஆசீர்வாதங்களைக் குறித்த செய்தி கூறப்படவில்லை, அவைகளை எவரும் அறியவுமில்லை, அடையவுமில்லை. இந்த மாபெரும் இரட்சிப்பைப் பற்றி நமது கர்த்தரே முதன் முதல்-ல் பிரசங்கித்தார். (எபி. 2:3)

நமது கர்த்தரின் நற்செய்தி எவற்றை வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்தது? ஜீவன், சாகாமையாகிய இவ்விரு மாபெரும் ஆசீர்வாதங்களை எவ்வாறு உலகத்திற்கு வெளிச்சமாக எடுத்துக் காட்டியது?

(அ) தேவ கிருபையினாலே இயேசு கிறிஸ்து ஆதாமின் பின் சந்ததியாகிய உலக மனுக்களை கிரயத்திற்கு கொண்டார். அதன் மூலமாக மனுக்குலத்திலுள்ள ஒவ்வொருவரும் மரணத்தி-ருந்து ஜீவன் பெறும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தினார். அதாவது “உலகத் தோற்றமுதல் தேவன் தம்முடைய பரிசுத்த தீர்க்க தரிசிகளெல்லாருடைய வாக்கினாலும் உரைத்தவைகள் எல்லாம் நிறைவேறித் தீருங்காலங்கள்” வரப்போகிறது என்று அறிவிக்கப்பட்டது. முந்தின சீருக்கு எல்லோரையும் உயர்த்துவது

என்று சொல்வதின் கருத்து என்னவெனில், மரித்த யாவரையும் அவரவர் கல்லறையி-ருந்து உயிர்த்தெழுச்செய்வது மட்டுமல்ல, மற்றும் அநேக மரணப் பிடிகளி-ருந்தும் (நோய் வாய்ப்பட்டிருந்தல், அபூரண நிலையி-ருத்தல்) மீட்கப்படுதல் ஆகும். ஆதாம் கீழ்ப்படியாமையைக்கு முன்பிருந்த நித்திய ஜீவன் நிலைமைக்கு அனைவரும் மீட்கப்படுவார்கள். இந்த நித்திய ஜீவனை பெறும் வாய்ப்பு அனைவருக்கும் அளிக்கப்படும் என்று கிறிஸ்துவின் நற்செய்தி உறுதியளிக்கிறது. ஏற்ற வேளையில் புதிய உடன்படிக்கையின்படி அனைவரும் நித்திய ஜீவனைப் பெறுவார்கள். - I தீமோ. 2:6

(ஆ) தெய்வீக திட்டத்தில் கிறிஸ்துவுக்கு ஒப்பான ஒழுக்கமும் விவேகமுமுள்ள ஒரு சிறிய கூட்டத்தை விசேஷித்த அழைப்பினால் தெரிந்தெடுத்து ஆயத்தம் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இதற்காகவே கிறிஸ்துவின் நற்செய்தி வெளிச்சமாக கொடுக்கப்படுகிறது. இவர்கள் பிதாவின் சித்தத்திற்கும், திட்டத்திற்கும் இசைவாக அவருக்கே விசுவாசமுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும். அப்படிப் பட்டவர்களையே “புதிய சிருஷ்டியாக்கி” அவருடைய தற்சொருபத்திற்கு மாற்றி, தெய்வீக சுபாவத்திற்குப் பங்கு பெறச்செய்கிறார். தெய்வீக சுபாவத்திற்குரிய அநேக சிறப்பியல்புகளில் தலையான குணமே இந்த சாகாமையாகும். நமது கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து தேவனுடைய கிருபையினாலே இந்த மகிமையின் நற்செய்தியின் மூலமாக அனைவருக்கும் வெளிச்சம் தந்தார்.

தேவனுடைய பரிசுத்தர்களாகிய தேவதூதர்கள், கேரூபீன்கள் சேராபீன்கள் - இவர்களில் யாருக்கு இந்த உன்னத அழைப்பு கொடுக்கப்படுகிறது என்று நாம் ஆச்சரியத்துடன் கேட்கிறோம். கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷம் தூதர்களுக்கே அல்ல; மனித குமாரனுக்கும், தனது விலையேறப்பட்ட இரத்தத்தினால் மீட்கப்பட்டவர்களி-ருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட அவரது “மணவாட்டி” க்கும் மட்டுமே சுவிசேஷம் கொடுக்கப்பட்டது என்பதே பதிலாகும்.

அவரைக் கவனிக்கும்போது, அவர்தமக்கு முன் வைத்திருந்த சந்தோஷத்தின் பொருட்டு, அவமானத்தை எண்ணாமல், சிலுவையைச் சகித்து, தேவனுடைய சிங்காசனத்தின் வலது

பாரிசத்தில் (கிருபையும் மகிமையுமுள்ள ஸ்தானம்) வீற்றிருக்கிறார். அவர் ஐசுவரியவானாயிருந்தார். ஆனால் நமது நிமித்தமாக அவர் தரித்திரரானார். மனிதனும் மனுக்குலமும் மீட்கப்பட வேண்டியவர்கள். மனிதனுக்கு ஈட்டுக் கிரயம் கொடுக்க அவர் மனிதனாக வேண்டியிருந்தது. ஏனெனில் பூரண மனிதனை மீட்க பூரண மனிதனே ஈட்டுக் கிரயம் அதாவது சமவிலைக்கிரயம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அவர் அடிமையின் ரூபமெடுத்து, மனுஷ சாயலானார். அவர் மனுஷ ரூபமாய்க் காணப்பட்டு, மரணபரியந்தம், அதாவது கிலுவையின் மரண பரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி தம்மைத் தாமே தாழ்த்தினார். “ஆதலால், தேவன் எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவரை உயர்த்தி (அவரது உயிர்த்தெழுத-ல் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட தெய்வீக சுபாவத்திற்கு)... எல்லா நாமத்திற்கும் மேலான நாமத்தை (யேகோவாவின் நாமத்தைத் தவிர) அவருக்கு தந்தருளினார்.” 1 கொரி15:27; எபி 12:3,2; II கொரி. 8:9; பி-ப். 2:8-9

“அடிக்கப்பட்ட ஆட்டுக்குட்டியானவர் வல்லமையையும், ஐசுவரியத்தையும், ஞானத்தையும், பெலத்தையும், கனத்தையும், மகிமையையும் ஸ்தோத்திரத்தையும் பெற்றுக்கொள்ளப் பாத்திரராயிருக்கிறார்.” வெளி. 5:12

கிறிஸ்துவுக்கு இந்த மாபெரும் தகுதியுள்ள நாமத்தைக் கொடுத்ததோடு நிலாமல், தமது கிருபையின் ஐசுவரியத்தின்படி அதற்கு மேலும் அவரை மகிமைப்படுத்தினார். இந்த தேவ குமாரர்கள் என்னும் சிலாக்கியத்தை பெறும் அனைவரையும் கனம், மகிமை, சாகாமைக்கும் வழிநடத்துகிற மீட்பின் அதிபதியாக தேவன் அவரை நியமித்தார். (எபி. 2:10; ரோம. 2:7) இவர்கள் ஆவிக்குரிய நிலையில் தேவனுடைய முதற்பேறானவருடைய சாயலுக்கும், ரூபத்திற்கும் ஒத்த சாயலை அணிந்திருக்க வேண்டும். விஞ்ஞான பரிணாம வாதங்களுக்கு நேர் எதிரிடையாக தேவன் இந்த மகாமேன்மையையுடைய கேரூபீன், சேராபீன் என்கிற தூதர்களுக்கு இந்த மகிமையின் இடத்தை, உரிமையை கொடுக்க விரும்பவில்லை. பாவிகளாயிருந்து, ஆட்டுக் குட்டியானவரின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினால் மீட்கப்பட்டு, அவருக்கொப்பாக புதிய சிருஷ்டியாக (மணவாட்டி என்று அழைக்கப்படுகிற ஆட்டுக்குட்டியானவரின்

மனைவி, உடன்கதந்திரர் வெளி. 21:2,9; ரோம. 8:17) மாறியவர்களுக்கே இந்த மகிமையின் இடத்தை கொடுக்க தேவன் சித்தம் கொண்டார். தேவன் ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணிக்கையுள்ளவர்களை இந்த உன்னத நிலைக்கு உயர்த்த முன்குறித்திருந்தார். (வெளி. 7:4) தங்களுடைய அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள அவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய குணங்களை தேவன் முன்கூட்டியே தீர்மானித்திருந்தார். அப்படிப்பட்டவர்களுக்கே அந்த உன்னத மகிமையுள்ள ஆளுகையை அளிக்கின்றார். அதற்கு பின் நடைபெறும் எல்லாப் பணிகளும் கிறிஸ்துவிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அவர் இப்பொழுது கிரியை செய்துவருகிறார் தேவன் இதுவரைக்கும் கிரியை செய்துவந்தார்.- யோவா. 5:17

சுவிசேஷ யுகத்தில் பெந்தெகொஸ்தே நாள் துவங்கி கர்த்தர் தமது இரண்டாம் வருகையில் இராஜ்யம் ஸ்தாபிக்கப்படும் வரை உள்ள காலமே கிறிஸ்துவின் மணவாட்டி வகுப்பாரைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய காலமாகும். இவர்களே “திருச்சபையார்” என்றும் “கிறிஸ்துவின் சரீரம்” என்றும், “இராஜீக ஆசாரியக்கூட்டம்” என்றும் “ஆபிரகாமின் வித்து” என்றும் (கலாத். 3:29) அழைக்கப்படுகின்றனர். கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கமாகிய இவர்கள் படிப்படியாக அபிவிருத்தியடைந்து பயிற்சி பெறவே தீமை தொடர அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவர்கள் மீட்கப்பட்ட தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் செய்ய பயிற்சி அளிப்பதே இதன் நோக்கம். தங்களை விலைமதிக்க முடியாத இரத்தத்தினால் மீட்டுக் கொண்டவருடைய சேவையில் தங்களை ஈடுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும். இப்படியாக இவர்கள் இந்த யுகமுடிவில் கர்த்தருடைய ஆவிக்குரிய சுபாவத்தை அடைய பயிற்சியளிக்கப்படுகிறார்கள். பிதாவாகிய தேவன் முன்னிலையில் இப்படிப்பட்டவர்களை கர்த்தராகிய கிறிஸ்து நிறுத்தும்போது, பிதா தாமே தமது ஒரே பேரான குமாரனுடைய சாயலையும் ரூபத்தையும் அவர்களிடத்தில் காணவேண்டும். - கொலோ. 1:22; ரோம. 8:29

மரண பரியந்தம் பிதாவுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தன்னைத்தானே தியாக ப-யாகச் செலுத்தி சாபத்தை பரிகரிக்கும் வரையில், பிதாவின் ஒரே பேரான குமாரனுக்கும் “கனம், மகிமை, சாகாமை” ஆகிய

தெய்வீக சுபாவத்தின் மேன்மைகள் அருளப்படவில்லை. இதே விதமாகவே அவருடைய திருச்சபையாராகிய மணவாட்டியரில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தியாக ப-யைச் செலுத்தின பிறகுதான் “கனம், மகிமை, சாகாமை” ஆகிய தெய்வீகசுபாவத்தின் மேன்மைகள் அவர்களுக்கு அருளப்படும். முதற்பேறானவரும், இரட்சிப்பின் அதிபதியுமான கர்த்தர் தம்முடைய உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்னரே “அவரது மகிமையில்” பிரவேசித்தார். அப்போதுதான் அவர் முழுமையாக தெய்வீக சுபாவத்தைப் பெற்று “மரித்தோரி-ருந்து எழுந்தவர்களுக்கு முதற்பலனாகி,” “ஆவியில் பிறந்தவரானார்.” அவர் உன்னதத்திற்கு பிதாவாகிய தேவனுடைய வலது பாரிச சிங்காசனத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டார். எனவே அவர் தம்முடைய சபையாகிய மணவாட்டிக்கு, அவர்களும் தங்களுடைய உயிர்த்தெழுத-ன்போது தெய்வீக வல்லமையினால் மனித சுபாவத்தி-ருந்து கனம், மகிமை, சாகாமை ஆகிய தெய்வீக சுபாவத்திற்கு மாற்றப்படுவார்கள் என்று வாக்களித்தார். எபி 13:20; 2 பேது 1:4

இதே போலத்தான் திருச்சபையாரின் “உயிர்த்தெழுதலுமிருக்கும்” என்று வேதம் கூறுகிறது. “மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதலும் அப்படியே இருக்கும். அழிவுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், அழிவில்லாததாய் எழுந்திருக்கும் (சாகாமை); கனவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், மகிமையுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; பலவீனமுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், பலமுள்ளதாய் எழுந்திருக்கும்; ஜென்ம சரீரம் விதைக்கப்படும், ஆவிக்குரிய சரீரம் எழுந்திருக்கும்.” - 1 கொரி 15:42-44, 49

இப்படிப்பட்ட திவ்ய தயவுள்ளபரம அழைப்புக்குத் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள், தங்களுடைய அழைப்பையும் தெரிந்து கொள்ளுதலையும் உறுதி செய்து கொள்ள ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட யாவருக்கும் கொடுக்கப்பட்ட நிபந்தனைகளை அவர்கள் முழுமையாக நிறைவேற்றியாக வேண்டும். அது “புத்தியுள்ள ஆராதனையாக” இருந்தாக வேண்டும். இப்படிப்பட்ட நிபந்தனைகளை முழுமனதாக நிறைவேற்றி முடிப்பவர்களுக்கு தெய்வீக சுபாவமாகிய “கனம், மகிமை, சாகாமை” அளிக்கப்படும். இவ்விதமாக அவர்கள் தேவ தூதர்களுக்கும் மேலாக

தங்கள் மீட்பருடைய உன்னத மகிமைக்கு உயர்த்தப்படுவார்கள். தீமையே வெல்லுகின்ற இந்த கடைசி காலத்தில் அவருடைய முன் மாதிரியைப் பின்பற்றி அவருடைய அடிச்சுவட்டில் நடந்து, அவருக்கு நேரிட்ட அவமானங்களிலும் பங்கு பெற்றால் மிக உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தப்படுவார்கள்.

இப்படித் தெரிந்து கொள்ளப்பட்ட திருச்சபையாருக்கே இந்த மகிமையுள்ள சாகாமையாகிய வாக்குத்தத்தமும், நம்பிக்கையும் வழங்கப்படுகிறது என்ற உண்மை சத்திய வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ளதை நன்கு கவனிக்கவும். நமது கர்த்தர் சொல்லுகிற, தம்மில்தாமே ஜீவனுடையவர்களாயிருப்பதைப்பற்றி யோவான் நற்செய்தியிலே, “பிதாவானவர் தம்மில் தாமே ஜீவனுடையவராயிருக்கிறது போல (சாகாமை) குமாரனும் தம்மில்தாமே ஜீவனுடையவராயிருக்கும்படி அருள் செய்திருக்கிறார்” என்றார். இந்த சாகாமையை யாருக்குக் கொடுக்க விரும்புகிறாரோ அவருக்குக் கொடுக்கும் அதிகாரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். தம்முடைய “சரீரமாகிய சபையார்” ஆகிய மணவாட்டிக்கு இந்த சாகாமையைக் கொடுக்கின்றார். யோவா. 5:26; எபே. 3:6

சாகாமையைக் குறித்த இரண்டு கிரேக்க சொற்கள்:

1. அத்தனாசியா (athanasia) இந்தச் சொல்லுக்கு ஜேம்ஸ் ஸ்ட்ராங் என்பவர் “மரணமின்மை,” “மரிக்கக்கூடாத நிலைமை” எனப்பொருள் கூறுகின்றார். இந்தச் சொல் கீழ்க்காணும் வேதப் பகுதிகளில் மட்டுமே எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

“அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும் (அத்தனாசியா-சாகாமை)... தரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.” இது திருச்சபையார் மட்டும் பங்குபெறப் போகிற முதலாம் உயிர்த்தெழுதலைக் குறிக்கிறது. 1 கொரி. 15:53

“அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும், சாவுக்கேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும்போது...” (அத்தனாசியா - சாவாமை) இங்கு திருச்சபையாரின் முதலாம் உயிர்த்தெழுதலைக் குறித்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. - 1 கொரி. 15:54

“தாம் ஒருவராய் சாவாமையுள்ளவரும்...” (அத்தனாசியா - சாவாமை) நமது கர்த்தராகிய இயேசுவைக் குறிக்கிறது. எப்போதும் போல் பிதாவானவர் ஒப்பிடப்படுத -- ருந்து தவிர்க்கப்பட்டிருக்கிறார். 1 தீமோ. 6:16

2. அப்தார்சியா, அப்தார்டோஸ் (apharsia, apthartos) இவ்விரு சொற்களும் ஒரே கிரேக்க மூலச் சொல் -- ருந்து தோன்றியவை. இவ்விரு சொற்களும் சாகாமை என்று இரண்டு முறையும் சாகவே கூடாத என்று ஒருமுறையும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இன்னும் சரியாக அழிக்க முடியாதவை அல்லது அழிவைக் காணாதவை என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது. பொதுவாக கிரேக்க மொழி அகராதியைத் தயாரித்தவர்கள் இவ்விதமாகவே பொருள் கூறுகின்றனர். வேதாகமத்தில் வரக்கூடிய இந்த வார்த்தைகளைக் கீழே காண்போம்.

“மகிமையையும் கனத்தையும் அழியாமையையும் (அப்தார்சியா - அழிவில்லாமை) தேடுகிறவர்களுக்கு நித்திய ஜீவனை அளிப்பார்.” ரோம. 2:7

“அழிவுள்ளதாய் விதைக்கப்படும், அழிவில்லாததாய் (அப்தார்சியா) எழுந்திருக்கும்.” - 1 கொரி. 15:42

“மாம்சமும் இரத்தமும் தேவனுடைய இராஜ்யத்தை சுதந்தரிக்க மாட்டாது; அழிவுள்ளது அழியாமையை (அப்தார்சியா) சுதந்தரிப்பதுமில்லை.” - 1 கொரி. 15:50

“அழிவுள்ளதாகிய இது அழியாமையையும்... தரித்துக் கொள்ள வேண்டும்.” (அப்தார்சியா) - 1 கொரி. 15:53

“சாவுக்குகேதுவாகிய இது சாவாமையையும் தரித்துக் கொள்ளும் ... (அப்தார்சியா)” - 1 கொரி. 15:54

“நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவினிடத்தில் அழியாத (அப்தார்சியா) அன்புடனே அன்பு கூறுகிற யாவரோடும் கிருபை உண்டாயிருப்பதாக.” - எபேசி. 6:24

“அவர் மரணத்தை பரிகரித்து ஜீவனையும் அழியாமையையும் (அப்தார்சியா) சுவிசேஷத்தினாலே வெளியரங்கமாக்கினார்.” || தீமோ. 1:10

“உபதேசத்தில் விகற்பமில்லாதவனும், நல்லொழுக்க முள்ளவனும் குற்றம் பிடிக்கப்படாத ஆரோக்கியமான வசனத்தை பேசுகிறவனுமாயிருப்பாயாக.” (அப்தார்சியா) - தீத். 2:7

“அழிவில்லாத (அப்தார்டோஸ்) தேவனுடைய மகிமையை...” ரோம. 1:23

“அவர்கள் அழிவுள்ள கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கு அப்படிச் செய்கிறார்கள் நாமோ அழிவில்லாத (அப்தார்டோஸ்) கிரீடத்தைப் பெறும்படிக்கு அப்படிச் செய்கிறோம்.” | கொரி. 9:25

“மரித்தோர் அழிவில்லாதவர்களாய் (அப்தார்டோஸ்) எழுந்திருப்பார்கள்.” - 1 கொரி. 15:52

“நித்தியமும் அழிவில்லாமையும் (அப்தார்டோஸ்) அதரிசனமுள்ள இராஜனுமாய் தாம் ஒருவரே ஞானமுள்ள தேவனுமாயிருக்கிறவருக்கு...” 1 தீமோ. 1:17

“அழியாததும் (அப்தார்டோஸ்) மாசற்றதும் வாடாததுமாகிய சுதந்திரத்துக்கேதுவாய் ஜீவனுள்ள நம்பிக்கையுண்டாகும்படி ...” 1 பேது. 1:4

“அழிவில்லாத (அப்தார்டோஸ்) வித்தினாலே மறுபடியும் ஜெனிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறீர்களே.” - 1 பேது. 1:23

“அழியாத (அப்தார்டோஸ்) அலங்கரிப்பாயிருக்கிற சாந்தமும் அமைதலுமுள்ள ஆவி...” (1 பேது 3:4)

இந்தச் சொல்-ல் எந்த அழிவும், சேதமும் மதிப்பில் நஷ்டமும் எப்போதும் அடைவதில்லை என்ற பொருள்கள் பொதிந்துள்ளன. உயிருள்ள உணர்வுள்ள பொருள்களுக்கு அப்தார்சியா என்ற சொல்லை உபயோகப்படுத்தினால், அத்தனாசியா என்ற சொல்லுக்கொப்பாக அழிவைக் காண்பதில்லை, மரணத்தைக் காண்பதில்லை, சாகவே சாவதில்லை எனப் பொருள்படும். ஜீவனிருந்தால், அந்த ஜீவன் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் இழக்கப்படுவதில்லை.

நித்திய ஜீவனுக்கான மனுக்குலத்தின் நம்பிக்கை

அறிவிய-ல் மிகச் சிறந்த, தேர்ந்த விஞ்ஞானிகள் பலரும்,

ஜீவன் என்பது சிருஷ்டிகரால் கொடுக்கப்பட்ட ஓர் ஈவு அல்ல என்று நிரூபிப்பதற்கு பலவகைகளிலும் முயற்சி மேற்கொண்டு, பரிணாமவாதம் போன்ற பல கொள்கைகளைப் பரப்பி விட்டனர். கொள்கையளவிலே நுண்ணோக்கியால் மட்டுமே காணக்கூடிய சிறிய புழுவி-ருந்து படிப்படியாக வளர்ந்து, இப்போது இருக்கிற பிராணிகள், மனித நிலைமையை அடையப்பெற்றது என்று நிரூபிக்க முயற்சி மேற்கொண்டு, ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளனர். பேராசிரியர் ஹக்ஸ்லே (Huxley) என்பவர், “சரீரத்திற்கு அடிப்படையான ஒன்று - புரோட்டோபிளாசம்” என்று கண்டு பிடித்தார். இப்படி உயிருக்கு காரணமாக ஒன்று மற்றொன்றைச் சார்ந்திருக்கிறது என்று கண்டறியப்பட்டால், சிருஷ்டிகர் கடவுள் என்ற கொள்கை மெல்ல மங்கி முற்றிலும் மறைந்துவிடும். ஆனால் அறிவியலார், இந்த புரோட்டோபிளாசம் என்ற உயிரின் அடிப்படை, உயிரற்ற பொருளி-ருந்து உயிரோட்டத்தை எப்படிப் பெறும் என்று நிரூபிக்க முடியவில்லை. இதனால் அறிவியலாரும் கூட உயிருக்குரிய முழு முதற்பெரும் காரணத்தைக் கண்டு சொல்ல இயலவில்லை. ஆனால் பயபக்தியுள்ள வேத மாணவர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் ஜீவ ஊற்றும் காரணருமாய் இருப்பவர் தேவனே என்பதை தெளிவாக அறிந்து ஐயமில்லாமல் அறிக்கையிடுவார்கள். அவரிடமிருந்தே உயர்நிலையிலுள்ள மனிதனும், தாழ்நிலையிலுள்ள விலங்குகளும் ஜீவ சுவாசத்தைப் பெற்றனர். இதன் கருத்து விளக்கத்தை அப்போஸ்தலர், “பிதாவாலே சகலமும் உண்டாயிருக்கிறது. அவர் குமாரன் மூலமாகவே சகலமும் உண்டாயிருக்கிறது. அவர் மூலமாய் நாமும் உண்டாயிருக்கிறோம்.” (1 கொரி. 8:6) இயற்கை என்ற புத்தகத்தின் வாயிலாக ஒரு சிருஷ்டிகரைப் பற்றிய ரூபகாரங்களை கிறிஸ்தவன் காண்பதோடு மட்டுமல்ல, வேதாகமம் வெளிப்படுத்துகிற சிருஷ்டிகரையும் சிருஷ்டிப்புக்களையும் காண்கிறான். நமது ஆதிப் பெற்றோரை தேவனே படைத்தார் என்று கிறிஸ்தவன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். தேவனே அவர்களுக்கு ஜீவனை அளித்ததுடன் அவர்களைப் போன்ற ஆத்துமா, உணர்வுடைய சந்ததியைப் பெருகச் செய்தார் என்றும் விசுவாசிக்கிறான். மிருகங்களின் சிருஷ்டிப்புக்கும் இதே செய்முறை ஒழுங்குகளை தேவன் கொடுத்திருக்கிறார்.

ஏதேனைத் திரும்பி பார்ப்போமேயாகில், அங்கு ஆதாமும் ஏவாளும் பூரண நிலையில் இருந்தனர். தங்களை சிருஷ்டித்தவருடைய சாயலுக்கொப்பாக நுண்ணறிவும், ஒழுக்கமுமுடையவர்களாக காணப்பட்டனர். அதனால் அவர்கள் தங்களுக்குக் கீழ்ப்பட்டிருந்த மிருகங்களுக்கு மேலான அறிவோடு இருந்தனர். அவர்கள் உயர்ந்த ஆத்துமா உடையவர்களாய் உயர்ந்த, நேர்த்தியான ஜீவிகளாய் இருந்தனர். தேவன் மனிதனை இவ்வாறு உயர்ந்த நிலையில் சிருஷ்டித்ததின் நோக்கம் என்ன என்று நாம் வினவுகிறோம். தேவன் மிருகங்களை சிருஷ்டித்ததின் நோக்கம், தங்கள் இனத்தை அபிவிருத்தி செய்துவிட்டு சில காலம் இருந்து அவைகளுக்கு இடம் கொடுத்து விட்டு மரித்து விட வேண்டும் என்பதே. இந்த மிருகங்களெல்லாம் மனிதனுக்கு ஊழியம் செய்ய வேண்டுமென்பதே. மனிதனும் அவைகளை கிருபையாக ஆண்டு கொண்டான். ஆனால் மனிதனைப் பற்றிய நிலைமை என்ன? மனிதன் மிருகத்தைப் போல சாவதற்குப் படைக்கப்பட்டானா? சாகாமை நிலையிலும் மனிதன் சிருஷ்டிக்கப்படவில்லை. மனிதனிடத்திலே சாகக்கூடாத நிலைமை ஒன்றும் தேவனால் அருளப்படவில்லை என்பதை இதுவரையில் பார்த்தோம். தேவனுடைய நிபந்தனைகளுக்குட்பட்டு ஜீவிப்போருக்கு நித்திய ஜீவன் உண்டு என்பதற்கு ஏராளமான வேத ஆதாரங்கள் உண்டு. இப்படிப்பட்ட சாகாமை வாய்ந்த அதிகாரத்தையோ, வல்லமையையோ, சுபாவ இயல்பையோ தேவன் வழங்கவில்லை. தேவனுடைய சித்தம், நோக்கம் ஆகிய அவருடைய கிருபையினாலே மாத்திரம் ஒவ்வொரு அசைவும், இயக்கமும், பிழைப்பும் நடைபெறுகிறது.

சில வேளைகளில் மேலோட்டமாக சிந்திப்பவர்கள், மனிதன் சாவைக் காண்பதில்லை, அழியாமை உள்ளவன், ஏனெனில் அறிவியல் கூற்றுப்படி “பொருள்கள் அழிக்க முடியாதவை” என்று மேற்கோள் காண்பிக்கின்றனர். பொருள் என்பது ஒரு மனிதனோ அல்லது ஆத்துமாவோ அல்லது ஜீவியோ அல்ல. ஏனெனில் அது ஒரு பொருளாய் இருக்கிறது. சரீர அங்கம் என்பது ஒரு பொருள். ஆனால் அது உயிருள்ள ஒரு மனிதனின் சரீரமாக இருக்க வேண்டுமானால் அதற்கு விசேஷ அமைப்பு, இயங்கும் தன்மை இன்றியமையாதது.

அது மனிதனோ, ஜீவாத்துமாவோ ஆக வேண்டுமானால், அதில் ஜீவ ஆவி செலுத்தப்படவேண்டும். உடல் உறுப்புக்களின் இயக்கக் கோட்பாடு அழிக்க முடியாதது என்பதை எவரும் வாதிட மாட்டார்கள். எனவே சிந்திக்கக்கூடிய எவரும், உறுப்புக்களின் இயக்கம் அல்லது ஆத்துமா அழிக்கப்பட கூடியதே என்பதை ஒத்துக் கொள்வார்கள். இந்த அபத்தமான சிந்தனையை சிந்திக்காமல் ஏற்றுக் கொண்டு விட்டால், அற்பமான பூச்சி புழுக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் கூட சாகாமை உண்டென்ற தப்பறையான எண்ணம் தோன்றிவிடும். அசைவுள்ள பொருளை அழிப்பதற்கும், அசைவில்லாமல் இருக்கக்கூடிய பொருளை அழிப்பதற்குமிடையே மிகுந்த வேறுபாடுகள் உண்டு.

தேவன் நமது ஆதிப் பெற்றோருக்கு கொடுத்த வாக்குத் தத்தமாவது: தேவனுடைய குமாரனாக, தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கும் வரையில், அவனுடைய ஜீவன் பாதுகாப்பாக தொடர்ந்து இருக்கும் என்பதே. கீழ்ப்படியாமற்போகும்போது தான் அவன் மரணத்தில் ஆழ்த்தப்படுவான். அதாவது (அவன்) ஆத்துமா இல்லாமற் போகும். நமது ஆதிப் பெற்றோர் இப்படி கீழ்ப்படியாமற்போன போதுதான், பாவத்தின் சம்பளமாக மரணத் தீர்ப்பைப் பெற்றனர் என்று வேதாகமம் தெளிவாகக் கூறுகிறது. இந்த தீர்ப்பினைக் குறித்து கர்த்தர் கூறிய வார்த்தையை நாம் நன்கு கவனித்தாக வேண்டும். தேவன் உயிரற்ற வெறும் சடலத்தை நோக்கி, உயிரடையும் முன்பே இந்தத் தீர்ப்பினைக் கூறவில்லை. ஜீவ சுவாசத்தை நோக்கி தேவன் தமக்குக் தாமே இந்தத் தீர்ப்பைச் சொல்-க் கொள்ளவுமில்லை. இந்த ஜீவசுவாசம் ஜீவன் தரக்கூடிய, சக்தி தரக்கூடிய ஒரு வல்லமையே அல்லாமல், அது கூர்மையான அறிவுடையதல்ல. ஆதாம் ஜீவாத்துமாவாக முழுமையாகப் படைக்கப்பட்ட கூர்மையான அறிவுடைய, உணர்வுள்ளவனான பின்பே தேவன் அவனிடம் பேசினார். இவ்விதமாக ஜீவனும், அறிவும் உள்ள ஆத்துமாவிடம் தீர்ப்பு சொல்வதே காரண காரியத்துக்கும், தர்க்க ரீதியாகவும் சரியானதாக இருக்கும். இப்பொழுது கர்த்தருடைய வார்த்தையை கவனிப்போமாக: “இதைப் புசிக்கும் நாளிலே நீ சாகவே சாவாய்.”

ஆதாம் தேவ கட்டளையை மீறினவுடனே, கட்டளையின்படி

மரணத் தீர்ப்புக்கு உட்பட்டவனாகிறான். அந்த சட்டத்தின்படி அவன் ஆத்துமா மரித்தாக வேண்டும். கர்த்தர் தமது தீர்ப்பின்படி ஆதாம் கட்டளையை மீறின உடனேயே மரிக்கச் செய்திருக்கலாம். ஆனால் அதற்கு மாறாக அவன் தொடர்ந்து ஜீவித்துக் கொண்டே இருக்கக்கூடிய சலுகைகளை நீக்கி படிப்படியாக சாகும்படியாக செய்தார். ஜீவ விருட்சத்தின் கனியை அன்றாடம் புசித்துக் கொண்டிருந்தால் அன்றாடம் ஏற்படுகிற தேய்மானத்தை அது சரிசெய்து கொண்டே வரும். மனிதன் மீறுதலுக்குப்பட்டவுடனேயே ஜீவ விருட்சத்தின் கனி அவனுக்குக் கிடைக்கக் கூடாதபடி செய்யப்பட்டது. அவனுக்குக் கீழ்நிலையிலுள்ள பிராணிகளுக்கொப்பாக, அவனும் மரணத்திற்குட்பட்டவனானான். இருந்த போதிலும், மனிதனைக் பொறுத்த வரையில் மரணம் என்பது சாபமாகக் கருதப்பட்டது. ஏனெனில் தெய்வ ஒழுங்கை மீறுகிறதினால் மரணம் உண்டாகிறதினால் அது சாபம் என கருதப்படுகிறது. அதன் காரணமாக, பூமியில் அரசராக ஏற்படுத்தப் பட்ட ஆதாமுக்கு உண்டான மரணம் அவனுக்கடுத்த நிலையி-ருந்த பிராணிகளுக்கும், விலங்குகளுக்கும் தொடர்ந்தது. அரசனே தன்னுடைய பரிபூரணத்தி-ருந்து வீழ்ந்தமையால் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்ட அனைவரும் பூரணத்தை இழந்தனர்.

தங்களுடைய பிதாவாகிய ஆதாமிடமிருந்து பாவம் செய்வதற்கு முன் ஆதாம் பெற்றிருந்த சலுகைகள், உரிமைகள் பூரண சரீரம் ஆகிய தேவ சலுகைகளை, உரிமைகளை மீறுதலுக்குப் பின் பிறந்த சந்ததியார் பெற்றுக் கொள்ள முடியாது. எனவே வேதாகமம் சொல்லுகிறபடி ஆதாமோடு அவன் சந்தியாரும் பாவத்தினால் வீழ்ச்சியடைந்து மரணத்துக்குட்பட்டனர். தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின்படி தேவனுடைய சாய-ல், நித்திய ஜீவனை எப்போதும் பெற்றுக் கொள்ளத் தக்க கூர்மையான அறிவுள்ள ஞானமுள்ளவனாய் உண்டாக்கப்பட்ட மனிதனுடைய இரட்சிப்புக்கு தேவனுடைய அனந்த ஞானம், அன்பு, நீதி, வல்லமை ஒரு திட்டத்தை கொடுத்திருக்கிறதா என்று நாம் பார்க்கிறோம். இதன் மூலம் அவர் தான் நீதியுள்ளவரும், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவனை நீதிமானாக்குகிறவருமாய் விளங்குகிறார் என்று காண்பிக்கிறார் என்று பார்க்கிறோம். (ரோம. 3:25)

இந்த நம்பிக்கை ஒருபோதும் வீணாகாது. மனிதன் தான் இழந்து போன மேன்மையான நிலையை திரும்பவும் பெற கிறிஸ்துவின் மூலமாக மரித்தோரின் உயிர்த்தெழுதல் வழியாக தேவ மீட்பின் திட்டத்தை வேதம் எடுத்துரைக்கிறது. எல்லாரும் தேவ தயவை எளிதில் அடைந்துவிட முடியாது. ஒவ்வொன்றுக்கும் உரிய எல்லைகள் வரையறைகள், நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டாக வேண்டும். ஆனால் இப்பேர்ப்பட்ட பூரண நிலையை அடைய அதற்குரிய வாய்ப்பு அனைவருக்கும் வழங்கப்படுகிறது. ஆதாமின் சந்ததியாரில் கணிசமான பெருந்தொகையான ஜனங்கள் கிறிஸ்துவின் மூலமாக தேவன் ஏற்பாடு செய்திருக்கும் இந்த நியாயமான நிபந்தனைகளுக்குக் கட்டுப்படுவார்கள் என்று நாம் நம்புகிறோம். இப்படிப்பட்ட இரட்சகர் மீது விசுவாசம் வைத்து, புதிய உடன்படிக்கைக்கு கீழ்ப்படிவார்கள்.

நமது கர்த்தர் தம்மிடம் கேட்கப்பட்ட வினாவிற்கு விடையளிக்காதது போல, நாமும் இதற்கு பதிலளிக்க தேவையில்லை. அவர்கள் இயேசுவிடம் கேட்ட வினா: “இரட்சிக்கப் படுகிறவர்கள் சிலபேர் தானோ?” (லூக் 13:23) நமது கர்த்தர் எல்லாருக்கும் மீட்புக் கிரயத்தை செலுத்தினதினாலே, எல்லாரும் மீட்படைவார்கள் என்ற நற்செய்தியை அனைவருக்கும் எடுத்துக்கூறுவதே நமது கடமையாகும். இந்த மாபெரும் சத்தியத்தை ஏற்ற வேளையில் ஏற்ற காலத்தில் யாவரும் அறிந்து கொள்வார்கள் என்பதே வாக்குத்தத்தம். அவரிடமிருந்தே நித்திய ஜீவனைப் பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் வழங்கப்படும். “உலகத்தில் வந்து எந்த மனுஷனையும் பிரகாசிப்பிக்கிற ஒளியே அந்த மெய்யான ஒளி.” (யோவா. 1:9; 1 தீமோ.2:4-6) போதகரின் வார்த்தையை கேட்கிறதற்கு காதுடைய எவருக்கும் திரும்பத் திரும்ப நாம் சொல்-க் கொண்டே இருந்தாக வேண்டும். அவரது வார்த்தைகள்: “இடுக்கமான வாசல் வழியாய் உட்பிரவேசிக்கப் பிரயாசப் படுங்கள். அநேகர் உட்பிரவேசிக்க வகை தேடினாலும் அவர்களாலே கூடமாற்போகும் என்று உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். வீட்டெஜமான் எழுந்து, கதவைப் பூட்டினபின்பு அதனுள் நுழைய முடியாது.” (லூக். 13:24,25) அதாவது இந்த சுவிசேஷ யுகத்தில் ஒரே ஒரு அழைப்பு - அது பேரழைப்பாகிய பரம அழைப்பாகும். அது

சுயதியாகமாகிய இடுக்கமான வாசலாகும். இந்தக் காலகட்டத்தில் வாக்குத்தத்தம் பண்ணப் பட்டிருக்கிற சாகாமையை சுதந்திரத்துக் கொள்ள எவ்விதத்திலும் அசதியாயிராமல், மிகுந்த உற்சாகமாய், ஜாக்கிரதையாய் இருக்க வேண்டும். இந்த யுகத்தின் இறுதியில் மகாபெரிய உபத்திரவம் வரும்போது, நம்முடைய பரிசுத்த வான்களின் தேர்வு முடிவுபெறும். அவர்கள் மகிமைப்படுத்தப் பட்டார்கள் என்பதை உய்த்துணரலாம். இன்றைக்கு உலகத்திலே நடந்து கொண்டிருக்கிற அநேக உபத்திரவங்களை தவறாக கணக்கிட்டு அநேகர் பரம அழைப்பு முடிந்துவிட்டது என்று கருதி தங்களுடைய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றாமல் அசதியாய் போய்விட்டனர்.

ஆயிர வருட அரசாட்சியின்போது தேவனுடைய இரட்சிப்பின் திட்டம் ஆதாமின் சந்ததியாகிய, பொதுவான மனுக்குலத்திலுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் நிறைவேற்றப்படும். ஆட்டுக்குட்டியானவரின் விலையேறப்பெற்ற இரத்தத்தினால் முத்திரையிடப்பட்டவர்களுக்கு புதிய உடன்படிக்கையின்படி நித்திய ஜீவன் அளிக்கப்படுகிறது. சுவிசேஷ யுகத்தில் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டவர்கள் சிறுமந்தை என்கிற ஆட்டுக்குட்டியானவரின் மனைவி தவிர வேறு எவருக்கும் சாகாமை, தெய்வீக சபாவம் கொடுக்கப்படுவதாக எங்கும் சொல்லப்படவில்லை. ஆதாமுக்கும் அவன் பின் சந்ததிக்கும், முந்தின சீருக்கு கொண்டு வரப்பட்டு பூரண மனித சபாவமும் நித்திய ஜீவனும் அருளப்படுகிறது. (அப். 3:19-21) ஆதாம் தேவ கிருபையி-ருந்து பாவத்திலும் மரணத்திலும் விழுந்ததற்கு முன்பிருந்த தேவ சாயல் நிலைமைக்கு கொண்டு வரப்படுவார்கள். ஆயிர வருட இறுதியின்போது தேவ சட்டத்திற்கு கீழ்ப்படிகிற மனுக்குலத்தினர் ஆதாமினால் இழந்த யாவற்றையும் கிறிஸ்துவின் மூலமாக திரும்ப பெற்றுக் கொள்வார்கள். அனுபவமும், அறிவும் ஆகிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களாயிருப்பதால் அவர்கள் ஆதாமைப் போல எந்த சோதனையையும் தாங்கக்கூடியவர்களாயிருக்க வேண்டும். தேவனுடைய நீதியின்படி ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நபரும், மனப்பூர்வமாகவும், வெளியரங்கமாக வெளிப்படுத்திக் காண்பிக்கக்கூடியவர்களாகவும், தேவனோடு இசைந்து

கீழ்ப்படிக்கிறவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். இப்படி இசைந்து கீழ்ப்படிந்திருக்கிறவர்களே ஆயிர வருட அரசாட்சிக்குப் பிறகு இருக்கக் கூடிய யுகாயுகத்திலும் வாழ்வார்கள். மற்றவர்கள் இரண்டாம் மரணத்தில் “ஜனத்தி - ராதபடி நீர்மூலமாக்கப்படுவார்கள்.” - அப். 3:23

ஆயிர வருட யுகத்தில் இனி மரணமும், அழகையும் கண்ணீரும் இல்லாததற்கு காரணம் அந்த யுகத்தில் ஜெயங்கொள்கிறவர்கள் சாகாமை என்ற கிரீடத்தை சுதந்திரத்துக் கொள்வதால் அல்ல. ஆனால் அவர்கள் நீதி எது, அநீதி எது என்பதையும் அதன் விளைவுகளையும் அறிந்து, கற்றுக்கொண்டு, தேவனுக்கும் நீதிக்கும் முழுமையான இசைவுடன் குணநலன்களை பெற்றிருப்பதால் தான். அவர்கள் பரிட்சையில் தேறினவர்களானதால் இனியும் பாவம் செய்யமாட்டார்கள் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டுவார்கள். அவர்கள் வழி திறந்திருக்கும். அவர்களுக்கு இனி எந்த தண்டனையும் கிடையாது. அவர்கள் தம்மில்லாமே ஜீவனுடையவர்களாயிராமல் தேவனுடைய கிருபையின்படி ஆகாரத்தை சார்ந்து பிழைக்கிறவர்களாயிருப்பார்கள். ஒப்பிடுக. வெளி. 21:4,6,8; 7:16 மத்.5:6

சாபத்தினால் மனுக்குலத்திற்கு மரணம் உண்டானது. ஏதேனில் மனுக்குலம் பெற்றிருந்த உண்மையான ஆசீர்வாதங்களை திரும்பப் பெற வேண்டுமானால் சட்டப்படி, சாபம் நீக்கப்பட வேண்டும். ஆதாம் பூரண நிலையி-ருந்தபோது ஏதேனில் பரதீசின் நிலையி-ருந்தான். ஆனால் ஆதாமின் பின் சந்ததியாகிய தற்கால மனிதன் உள்ளத்தால், உடலால், ஒழுக்கத்தால் அபூரணராயிருப்பதால் பரதீசில் வாழும் தகுதியை இழந்துவிட்டான். கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்து பாவம், சாபம், மரணம் ஆகியவற்றி-ருந்து மனுக்குலத்தை மீட்டு தேவனோடு ஒப்புரவாக்கியதால், ஆயிர வருட அரசாட்சியின்போது மனுக்குலம் முந்தின சீருக்கு பழைய தேவ சாயலுக்கு ஜீவனை அளிப்பவரும் மீட்பருமாகிய கர்த்தராகிய கிறிஸ்துவால் மீட்கப்பட்டிருக்கும். மனிதன் சரி எது, தவறு எது அதன் விளைவுகளை அனுபவ ரீதியாக ருசித்துப் பார்க்க வேண்டுமென்பதே தேவனுடைய நோக்கம். ஒருமுறை பாவம் செய்தால் அதன் தண்டனை மரணம் என்பதை

அனுபவப்பூர்வமாக உணர்ந்த பிறகு அவன் பாவம் செய்ய மாட்டான். இப்படி அனுபவப் பூர்வமாகக் கற்றுக் கொண்ட பாடம் வாழ்க்கையில் மீறுத-னால் பெற்ற மிகப்பெரிய தண்டனை நினைவில் எப்போதும் இருக்கும். ஆயிரவருட அரசாட்சியின் போது இவர்கள் தேவ நீதியை கற்றறிவார்கள். தெய்வீக குணங்களாகிய சத்தியம், நன்மை, அன்பு மற்றும் எல்லா கிருபைகளையும் அறிந்திருப்பார்கள். எனவே அவர்கள் மனப்பூர்வமாக கீழ்ப்படிந்திருப்பார்கள். அவர்கள் நித்திய ஜீவன் என்ன என்பதை நன்குணர்ந்திருப்பதால் மகிழ்ச்சியோடு அதை வரவேற்கத் தயாராக இருப்பார்கள். இந்த அனுபவம் ஆதாமுக்குக் கூட ஏற்பட்டிருக்காது. எனவே ஆதாமும் அத்தகைய அனுபவ ரீதியாக பாடத்தைக் கற்றுக் கொள்ள வாய்ப்பு இருந்திருக்காது.

இந்த நோக்கத்திற்காகவே மரணம் பொதுவாக மனுக்குலத்திற்கு படிப்படியாக வந்தது. அதே போல் உயிர்த்தெழுதலும் படிப்படியானதாக இருக்கும். மரணமும் சீரழிவுமாகிய படுபாதாளமாகிய உளையான பாவச்சேற்றி-ருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மீண்டெழுந்து ஆதாமின் பூரண ஜீவநிலைமைக்கு உயருவதாக இருக்கும். மாம்சீக, ஆவிக்குரிய ஆபிரகாமின் வித்தாகிய சிறு கூட்டத்தார் மட்டுமே தேவனுடன் இசைவாக கொண்டு வரப்படுவார்கள் என வேதம் கூறுகிறது. இது மட்டுமே மனுக்குலத்தின் பொதுவான காரியங்களி-ருந்து வேறுபட்டது ஆகும். கலா. 3:29; எபி. 11:39,40

இதில் வேதாகமம் ஆவிக்குரிய வித்து அடையப் போகிற சாகாமை என்கிற விசேஷித்த தெய்வீக சபாவத்தை வெகு பிரகாசமாக எடுத்துக் காண்பிக்கிறது. பொதுவான மனுக்குலத்திற்கு நித்திய ஜீவன் என்கிற தேவ ஈவு அளிக்கப்படுகிறது. யார் யார் தேவக் கட்டளைக்கு மனப்பூர்வமாகக் கீழ்ப்படிகிறார்களோ அவர்கள் அனைவரும் இவ்விதமாக ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். எல்லாருக்கும் நியாயாதிபதியாகிய தேவனுக்குக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் தேவன் கூறுகிறபடி மரணத்தில் அழிக்கப்படுவார்கள்.

“பாவத்தின் சம்பளம் மரணம்.” ரோம. 6:23

“பாவம் செய்கிற ஆத்துமாவே சாகும்.” - எசேக். 18:4,20

“குமாரனிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவன் நித்திய ஜீவனை உடையவனாயிருக்கிறான்; குமாரனை விசுவாசியாதவனோ ஜீவனைக் காண்பதில்லை. தேவனுடைய கோபம் அவன் மேல் நிலை நிற்கும்.” யோவான் 3:36

புற ஜாதி மார்க்கக் கொள்கைகள் யாவற்றையும் விட தேவனுடைய வார்த்தையாகிய வேதம் கூறும் தத்துவங்கள் இந்தப் பாடத்தில் மட்டுமல்ல, வேறு எந்த பாடத்திலும் ஆழமாகவும், மிகத் தெளிவாகவும், பகுத்தறிவு ரீதியிலும் விளக்கப்பட்டிருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். தேவன் நமக்குக் கொடுத்த சத்தியத்திற்காக அவரை துதிப்போமாக! தேவ வல்லமையினாலே மனப்பூர்வமாக சத்தியத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நல்ல இருதயத்தை நமக்குத் தந்ததற்காக நன்றி நவில்வோமாக!

பூமியிலுள்ள கோடான கோடி மக்களை தேவன் எவ்வாறு உயிர்த்தெழுப்பப் போகிறார் என்று சந்தேகம் எழுகிறது. திரும்ப ஞாபகத்திற்கு வரும் தற்கால ஜீவிய அனுபவங்களினால் ஒவ்வொருவரும் தாங்கள் யார் என்பதை அறிவதால் ஆதாயமடைவார்களா? மனிதன் ஒ-நாடாவில் தான் பேசியதை பாதுகாத்து வைத்து விரும்பும்போது அதை போட்டுக் கேட்பது போலவே முன் வாழ்ந்த மனிதர்களை மீண்டும் உயிர்த்தெழுச் செய்து அவர்களுடைய சிந்தனைகளையும், உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும் திரும்பக் கொடுப்பது தேவனுக்கு மிக எளிதானதே. தீர்க்கதரிசனமாக உயிர்த்தெழுதலையோ, அல்லது முதல் பிறப்பை பிரதிப-க்கும் வண்ணமாகவோ தாவீது தேவனுடைய வல்லமையை குறிப்பிடுவது போல் தனது சங்கீதத்தில் கூறுகிறார்.

“நான் பிரமிக்கத்தக்க அதிசயமாய் உண்டாக்கப்பட்ட படியால், உம்மைத் துதிப்பேன்; உமது கிரியைகள் அதிசயமானவைகள், அது என் ஆத்துமவுக்கு நன்றாகத் தெரியும். நான் ஒளிப்பிடத்திலே உண்டாக்கப்பட்டு, பூமியின் தாழ்விடங்களிலே விசித்திர விநோதமாய் உருவாக்கப்பட்டபோது, என் எலும்பு உமக்கு மறைவாயிருக்கவில்லை. என் கருவை உம்முடைய கண்கள் கண்டது; என் அவயவங்களில் ஒன்றாகிலும் இல்லாதபோதே அவைகள் அனைத்தும், அவைகள் உருவேற்படும் நாட்களும், உமது புஸ்தகத்தில் எழுதியிருந்தது.” - சங். 139:14-16

அ அ

அத்தியாயம் 14

ஒப்புரவாகுத-ன் அவசியம் - சாபம்

சாபம் வருங்கால தீமையல்ல, தற்கால தீமை-எல்லார் மேலும் கேடு எங்கே, ஏன் வந்தது-பாவத்திற்கு விரோதமான தேவனுடைய உக்கிரம் எப்பொழுது தீரும்- இப்பொழுதும் வருங்காலத்திலும் தப்பித்துக்கொள்- தேவன் மேற்கொண்ட திட்டத்தில் ஒப்புரவாகுதல் அவசியம்- தேவதூதர்களுக்கும் வருங்கால சிருஷ்டிகளுக்கும் மனிதன் ஒரு உதாரணம்.

“இனி ஒரு சாபமுமிராது.” வெளி. 22:3

வேதவாக்கியங்களின்படி தேவ திட்டம் நிறைவேறும் போது மேற்சொன்ன வசனத்தின்படி பூமியிலுள்ள சாபங்களெல்லாம் ஒழியும்போது இந்த வார்த்தையின் பொருத்தம் யாவருக்கும் விளங்கும். அவ்வாறாக பூமியிலுள்ள மனிதர்கள் சாபத்தி-ருந்து விடுதலை பெறும்போது முழு பூமியிலும் சாபமில்லாத தேவ இராஜ்யம் உருவாகும். ஆனால் சாபம் இப்பொழுது நீங்கவில்லை. உலகத்திலும், உலகிலுள்ள மாந்தர் பேரிலும் சாபம் முற்றிலுமாக இன்னும் நீக்கப்படவில்லை என்று பொருள்படுகிறது. முதன்முதலாக சாபம் மனிதர் மேலும் பூமியின் மீதும் சுமத்தப்பட்ட ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் உண்டு என விளங்குகிறது. சாபம் எப்போது எப்படி மனுக்குலத்தின் மீது சுமத்தப்பட்டது என்பதை யாராவது கருத்தாய் ஆராய்கிறபோது, அவை வேத வாக்கியங்களுக்கு இசைவாயிருப்பதையும், அதற்கு ஆதாரமான மூன்று குறிப்புக்களையும் கண்டு வியப்படைவார்கள். அதன் பின்பே இவ்வகையான திட்டம் எந்த மனிதனாலும் ஏற்படாமல் தேவனால் உண்டானது என்று நிச்சயமாய்ப்புரிந்து கொள்வார்கள். வேதாகமம் பல்வேறு கால கட்டங்களில் இரண்டாயிரம் ஆண்டு காலத்தில் பல்வேறு தீர்க்கதரிசிகளால் எழுதப்பட்டிருப்பினும் அனைத்தும்